

Juventut

Catalana

30
cts.

Nadal
i Reis

UN TRIOMF

El famós i més petit dels receptors

BELL

reb amb gran claretat els concerts musicals de Radio-Barcelona.

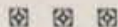
La instal·lació

vos mateix la fareu amb 5 minuts.

El plaer que us proporcionarà aquest merave-

llós aparell serà tots els dies i comprar-lo sols és un instant.

Solament costa 30 pessetes

Exposició i venda:

Casa Suprema

Pelai, 56 (davant l'estació de Sarrià)

BARCELONA

JOVENTUT CATALANA

REVISTA SETMANAL D'ART, LITERATURA, MODES, ESPORTS, DANSA, ACTUALITATS

Admet, en preferència, la col·laboració novel·la de Catalunya

SUBSCRIPCIONS I DIPOSIT GENERAL:

QUIOSC-LLIBRERIA SIVILA

Rambla del Centre (davant del carrer Unió)

REDACCIO I IMPREMTA:

València, 184 - Telèfon G-2017

PREUS DE SUBSCRIPCIO:

Barcelona (un mes) . . . . . 1'10 pessetes

Províncies (un any) . . . . . 13'50

(sis mesos) . . . . . 7'-

(Províncies, pagament a la bestreta)

Instants de joia

Al amic Sixt Vilà

Entre els goigs que ens és permès gaudir en aquesta vida aspre i feixuga, no n'hi ha cap de tan gran ni que poguem fruit amb tanta intensitat com la contemplació de la Naturalesa, i, fins m'atreviré a dir, que, en ella rau el principal, gairebé l'únic remei, per a gorir les ferides de l'ànima.

En efecte, res hi ha comparable a la joia que hom experimenta observant amb atenció els meravellosos encisos de l'obra magna de la creació.

Petgeu els sorrals humits de les platges fistonejades de blanca escuma i embaumades amb la plascèvola sentor de les algues marines; asseieu-vos un ins-

tant en els penyals cantelluts que assoten les furients onades; arribeu-vos a una d'aqueixes pedres que, a faisó de petites illes, sobreixen a la superfície de les aigües, i, cama açí cama enllà del seu lloc, fiteu el vostre esguard en la llunyania, o be mireu al vostre damunt o al voltant... Mireu aquella gavina blanquinosa que creua l'espai i aquelles que's capbuçen a l'aigua! No veieu quina munió de peixos més gentils? I quines algues més gaies!

Tresqueu, si us plau, per les nostres alteroses muntanyes i passegeu cim l'esmeragdina catifa de les prades ufanoses, clapejades de flors boscanes; escolteu

el cant dels fontinyols al escorre's entre pedrolins i mates de simolsa, i el remor dolç del venticell, boi amanyagant les fulles dels arbres; oiu el xerroteig melodiós dels ocells amagats entre el brancatge de la bosquina isarda; embadaliu-vos amb les colors formosíssimes de les flors més variades; esguardeu, en èxtasi plascèvol, el deixondiment del dia, al màgic encís de les caldes besades de Febus; la posta del sol, i la nit serena, semblant milions de fulgents estels en la volta immensa i fent bategar el nostre cor amb espasmes de goig...

Si, jo ho confesso sincerament, quan estic retut de cansament per la tasca quotidiana, enlloc trobo el dolç conhort com enmig de la Naturalesa. Tot sol o amb l'estimada i el fillet del cor, amb un llibre a la mà o solament amb un humil vidre d'augment per a l'estudi dels éssers naturals, que belles estones só passat passejant sots les ogives del brancatge o contemplant sublimes panorames, assegut al bell cim d'una cinglera o prop d'una caiguda d'aigua!

Oh, com l'estimo Naturalesa amiga, puig ets el bàlsem goridor de les meves

crudels sofrences i el meu gaudí suprem, ja que, fins en les coses més humils em mostres la bondat i la sabiduria de Déu.

Voltat de fonts gemades, embaumat amb la flaira de tes flors, prop de tes hortes curulles de fruita sucosa i enmelada, entre ma dolça companya i mon fill volgudíssim, jo vull viure la teva vida, Naturalesa amiga, i fruit eternalment la teva amistat. Mes una cosa et demano, una cosa tansols:

Quan sigui vellet, dóna'm una mica d'ombra frescal i delitosa a l'estiu i l'escalf de ton sol vivificador a l'hivern; que no'm manqui mai un manyoc de flors boscanes ni la melodia dels cants dels ocells... i quan mori, ofrena'm, per l'amor de Déu, un trocet de terra que no sigui profanada per les mondanals orgies, un reconet de terra sagrada, vora uns xiprers magnífics i unes roses vermelles com la sang, si possible fos vora els óssos de la mare. Pobre mare, la tinc morta, se me l'endugué la Freda, la maleïda...! No em deixis mai, Naturalesa amiga, amor dels meus amors...

Lluís G. BOVER

*Princesa bonica,
 dolç rostre d'infant;
 perquè estàs tan trisia,
 sí no tens cap mal?
 —Ai patge, bon patge,
 mon dolor no el saps;
 la meva tristesa
 és un gran penar:
 Les flors que jo amava
 amb amor preclar,
 el fret les marcia,
 les fulles se'n van,
 la neu les abrigo,
 'quin llençol més blanc!
 —No ploreu, princesa,
 si les flors se'n van,
 jo de la muntanya
 vos ne duré un ram;
 la neu que les colga,
 a mi em colgarà,
 més les flors que un patge
 vos haveu d'amar.
 Si em morís, princesa,
 no em ploressiu pas.
 Per la primavera,
 les flors tornaran,
 vestides de rosa,
 vestides de blanc,
 cada tardavera
 de nou moriran.
 Al cel on jo iria
 floriré tot l'any!*

Maria Lluïsa ASQUERINO

Deu en la clotada

(Continuació)

Mai s'ho explicà en Jan el per què havia deixat marxar al seu fill, i essent-li menester dir qualque cosa a can Pau, s'hi vegé ben embolicat i s'abstingué una nit d'anar-hi.

A la vinenta hi comparagué amb una bona excusa. Havia inventat una nova idea: la de tolerància, que és la llibertat de deixar fer a tothom el que millor li sembli. Al seu noi li semblà millor tirar per *capellà*? Doncs, tolerància i tira per allà on te vingui bé.

Tan arribà a usar aquest argument que a la fi es va convèncer de que havia fet cosa molt ben feta deixant marxar a en Lluïset i no oposar-se als seus desitjos. La tolerància era una gran cosa que l'havia fet quedar bé davant dels amics i havia encobert honrosament la seva debilitat que tan poc s'avenia amb les seves idees. Durà força temps que la tolerància fou la idea de moda entre els infelissos vivents de la fosca clotada.

Això i el temps havien fet oblidar ja l'anada d'en Lluïset a ciutat. Sense el fill i sense recordar-se gairebé d'ell, el temps s'escorria sempre igual per en Jan. Els dies eren sempre els mateixos, amb les seves hores llargues i l'enso-

piment de sempre. Sort de les veilles a can Pau taberner, que tornaven a la vida.

En Jan no hi mancava mai. Ell allí disposava i els altres obeïen; ell parlava i els altres escolaven i callaven; cosa que ell deia era creguda, cosa que ell no creia era totseguit rebutjada.

Aixís tot anava com una seda i com una seda hauria anat sempre, si en el món no hi haguessin ànimes petites, envejoses de la glòria dels altres.

En Jacas malparlava d'en Jan i li deia traïdor al darrera. S'havia fet ja un cercle de desavinguts que es rebelaven a l'autoritat fins allavors indiscutible d'en Jan, i a la fi esclatà la protesta.

Un dia en Jacas li plantà cara a en Jan, que tot quan parlava era embusteria i que tan com xerrava era comèdia.

— Què és el que dius?

— Te dic que pots venir amb històries, mentres el teu noi tira per... d'aquests...

— No vol dir res, això!—encara pogué respondre en Jan.

— Es clar que no, si no fos que te'l vares deixar cassar.

— Mentida!

— Prou que se sab que te'l vares deixar endur com un xai sense dir-te a tu altra cosa. Prou que ho sap tothom que davant del Rector i de la teva dona no ets tan valent...

I en Jacas va interrompre's forsant una rialla que en Jan la sentí fiblar en el seu rostre. I encara sols fos això; el pitjor va ésser que tots els altres se'l varen encomanar aquell riure insolent, i tots esclataren a la una.

— Coi i recoi!—bramà en Jan botant damunt del descarat. Més aquest el feu tornar a seure d'una revolada.

En Jan esgrogueït i amb la mirada encesa probà d'alçar-se de nou, pero tots se li abocaren impedint-li.—Tampoc n'hi ha per tant!—li deien tots; i a la vegada que li deien, sentia com dos d'ells comentaven rient el cas.

En Jan s'alçà furiós. Instintivament se feren tots enrredera, més en Jan no els atacà pas. Se roïllà la bufanda al coll, com si de sobte li hagués acudit una idea i sortí sens ni donar la bona nit.

La frescor del carrer no el desemboirà pas; el cap li pesava massa, i tremolant-li encara de rabia les cames, no podia caminar segur. Semblava un borratxo i aixís ho cregué en Jordi de ca'l Serra que passà, venint qui sab d'on, el grandíssim, i al veure'l trontollar en mig de la fosca somrigué maliciosament.

L'endemà tothom del Clot sabia que en Jan havia alçat massa el colze.

Els veïns més propers eren els que més ho afirmaven, perque fins ben entrada la nit no parà de renegar i malparlar de la seva dona i d'ells i se la sentí plorar i butzinejar fins a fer-se de dia. Per força en Jan devia estar begut.

***

De cap de les maneres pogué fer entendre en Jan que ell no era embriac. La gent se n'hi enreia i fins la Cisca en dubtà. N'hi havia per a desesperar!

D'ençà d'aquestes, en Jan esdevingué tot canviat. Malmirat com se veia de tothom, agafà aversió a la gent de la Clotada. Com si fos una mania que se li hagués encastat en el seu cervell empedreït, sentia odi a tot i a tothom. Entara li xiulaven les orelles de les riallades dels seus companys i això el feia botre. Aixís, amb el seu posat de malsangro, arribà a fer-se fèmer dels valents de la Clotada, i quan ell parlava a la taberna, acompanyant les seves afirmacions monstruoses de cops de puny a la taula, el silenci es feia tot seguit. Allavors era quan ell se sentia bé. Els terrassans tornaven a tenir-lo per el que era : per avançat i lliberal.

Josep M. FOLCH I TORRES

(Continuarà.)

Tres Proverbis

I

*Sacríleg és el que profana un temple,
i més el que profana
l'ànima de l'infant amb son exemple
o sa paraula vana.*

II

*L'arbre antic agombola més que el jove.
Per bressar l'infantó, la dona vella
té la falda més tova
i el saluet més dolç que la donzella.*

III

*Cau la fulla i se'n dol sa companyona,
però passa un instant, i la segona
el mateix vent s'enduu.
El mort amat és la primera fulla,
i la segona tu.
¿Per què plor tan amarg ta galta mulla
si és un alè tan breu
el que separa son morir del teu?*

Joan ALCOVER

La dona i la llar

Volgudes llegidores de JOVENTUT CATALANA, que segurament sou gentils, agradoses, endreçades, que posseïu en una paraula totes aquelles qualitats que son generalment preuat patrimoni de les dones de la nostra terra; jo us adreço un sincer Déu vos guard i em proposo fer tot el possible per a que us sia útil i agradable la meva conversa.

Parlarem un xic de cada cosa; modes, labors, tocador, cuina, etc., procurant que tot sigui d'interès per a vosaltres i tingui una finalitat pràctica.

Com que ara estem en vigílies de festes, i de festes en les quals la taula hi fa un gran paper, que us sembla si parlessim de llaminedures? A bon segur que totes vosaltres en sou un xic de llaminereres, veritat? Doncs bé vaig a explicar-vos la manera de fer els *Marrons glacés* que és un llamí que està a l'ordre del dia i que resulta bon xic fèrrer-ne a taula en aquestes festes, però que no en menja tothom per resultar força car de compra. En canvi podeu fer-los a casa molt econòmicament i tant bons com els de les millors confiteries.

Agafeu unes quantes dotzenes de castanyes, com més grosses millor, treieu-ne la primera pell, feu-les bullir en una cassola de fons ample a fi de que estiguin separades unes d'altres. Quan siguin cuites (no massa) s'escorren amb molta cura, es deixen refredar i després se'ls treu la segona pell. Aleshores feu un almívar a 10° Bé. i fireu-lo bó i bullint sobre de les castanyes. Deixeu-les dins d'aquest bany fins a l'endemà que s'escorren les castanyes i es torna a posar l'almívar, sol, al foc i es fa concentrar fins a 15° Bé. tornant-lo a tirar sobre les castanyes i repetint la mateixa operació en dos banys més, un a 20° Bé. i el darrer a 30° Bé.

Després d'aquest bany, poseu les castanyes de manera que es vagin escorrent i aprop del foc perquè s'assequin. Quan siguin seques les emboliqueu en la forma que haureu vist en les confiteries i teniu un llamí molt bó i que farà molt goig en la vostra taula el dia de Nadal.

Núria CATALÀ

PREC D'AMOR

Pensant en tu he collit roses boscanes,
i un bell pomell amb elles he format;
la pietat i l'amor, bones germanes,
pel camí de l'ermita m'han menat.

I he caigut de genolls al sant estatge,
que aroma amb son perfum la soledat,
i amb els ulls fets vers l'amorosa imatge,
amb dolcíssim fervor li he pregat.

I ja he trobat més bella la carena,
perquè portava l'esperança al cor...
que el pomell que hi deixava era una ofrena
perquè, en pac, em dongués el feu amor.

Josefina JARDÍ CODINA

Poemet de capvespre

En l'or d'aquesta tarda que ara fina,
una parella poc a poc camina
seguint el curs del riu llisquent i murmurant
que a emmirallar-s'hi apar que els va temptant.

La brisa suau entre canyars sospira,
fent un remor més dolç que el d'una lira.
Reposa la Natura en dolça quietut...
i els ocells canten a l'amor perdut.

Corpresa per l'encís de l'hora ponentina,
son cap l'amada vers el riu inclina
car vol mirar-se en l'aigua transparent
que el veure-s'hi tan bella li és plaent.

Li pren la testa l'amador dalint-se,
i son esguard en l'esguard d'ella endinça.
Car ell cap més espill vol ni sospira,
que els ulls puríssims en els que ara es mira.

C. PRUNEDA BALOT

Número de Nadal de Joventut Catalana

El més bell present que es farà a Catalunya

A aquest NÚMERO EXTRAORDINARI que comencem a preparar per NADAL resten convidats a col·laborar-hi tots els lectors de JOVENTUT CATALANA, procurant que els originals siguin curts i ben adients a la diada. Així pensem fer un NÚMERO DE NADAL simpàticament admirable

Aquest número ha passat per la censura militar

Joventut Catalana Revista

LOLA ANGLADA

Nom preat i popularíssim. Les seves il·lustracions han honorat la nostra revista i les millors de Catalunya. Es una finíssima interpretadora de les petites coses belles. Davant la seva perfecció pensem si són aquelles figures que ha creat — mig d'infant, mig d'àngel — les qui guien la seva mà amb divina gràcia.

(Pot. Daniel)

ACOTACIÓ

*Si volgués fê una llegenda
 dels records del nostre amor,
 en la faula hi trobaries
 un personatge i no dos.*

*Fou tan breu l'edat aquella
 en que ens parlavem tu i jo,
 que, en el curs dels episodis,
 s'hi destacaria poc.*

*No més la meva figura
 hi pendria part en tots:
 en els que fossin de pena
 i en els que fossin de goig.*

*Del teu costat allunyada
 com la llum dels ulls de l'orb,
 els primers sublimaria
 deixant en pau els segons.*

*Aqueixos, plens de ventura
 perque a viure'ls erem dos,
 segur, que en veure's escassos,
 renunciarien son lloc.*

*Es tirarien enrera
 esclaus, en la submissió,
 i en la foscor romandrien
 com la perla dins l'estoig.*

*Aquells que has viscut a soles
 a distància del meu cos
 —i que sols per'questa causa
 ja prenen el primer tó,*

*encar que mostrin lligada
 la desventura i el goig—
 quedarien els de tota
 la meva predilecció.*

*Oh! si lligar-los podia
 per ofrenar-l'els en pom
 tal com els veu devegades
 el meu desig amorós!*

*Jo sé que foren nombrosos
 i, descrits amb tal fervor,
 que entremig de les paraules
 hi lliscaria un dolor,*

*que ells tots sols la bastirien
 la llegenda d'uns amors
 per mica que dibuixessin
 tot ço que lens a l'entorn...*

*Una cosa ben curiosa
 observaries llavors:
 els fets de la teva vida,
 i el protagonista, jo.*

Eusebi RODRÍGUEZ

R A D I - M E R A V E L L A

LA RADIOTELEFONIA ARREU

Dintre el curt temps que ha començat a viure a la nostra ciutat la Radiotelefonía, s'en parla ja com una d'aquelles malalties que no deixen llar per visitar. Esparverats alguns d'aquesta nova rauxa, ho consideren una mena de xerrampió que sols agafa la quitxalla; no manca qui diu que és una enganyifa, els que no s'atreveixen a passar per incrèduls diuen que encara s'ha de perfeccionar molt, donant-se amb això un cert aire de coneixements en la matèria.

Totes aquestes apreciacions dubtoses, es fan sempre que s'implanta una nova cosa i no ens han d'espantar, perquè mentres hi ha qui fa comentaris d'aquesta mena, els pell-roges d'Amèrica disfruten de les audicions radiotelefòniques ja fa temps.

Fins a cert punt és comprensible el dubte i incredulitat degut a la grandiositat de la Radiotelefonía, i també a que el fruit és primerenc per molts i encara verdea per altres. Precisament per això voldriem esvaïr tot rezel, que tot-hom d'una manera franca i entusiasta considerés la Radiotelefonía com un nou element de vida, que un cop conegut es fa necessari, i es dongués tot el valor a aquesta portentosa troballa de la civilització moderna.

Tenim ja un bell i envejable exemple de lo que pot ésser la Radiotelefonía amb les informacions que ens venen d'alguns països i principalment d'Amèrica, de faisó de que lo que és en nosaltres novetat i admiració, és allà cosa normal i reconeguda per tot-hom com imprescindible.

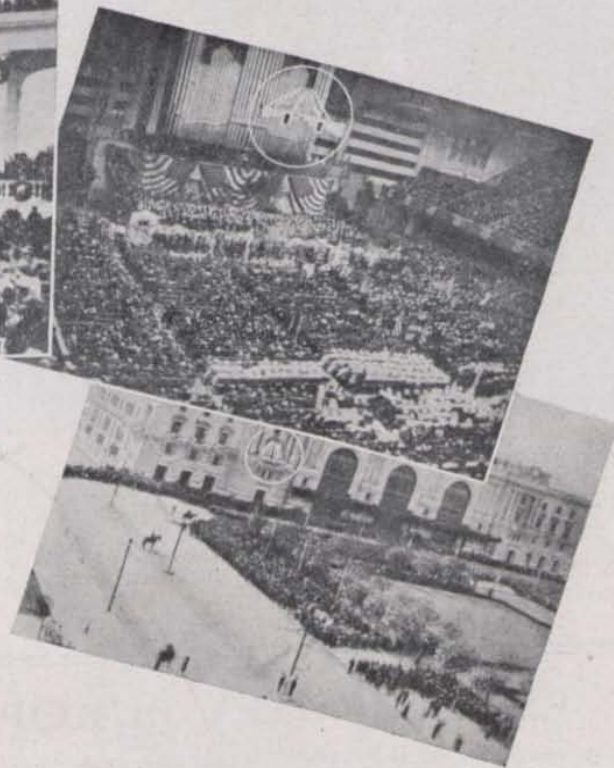
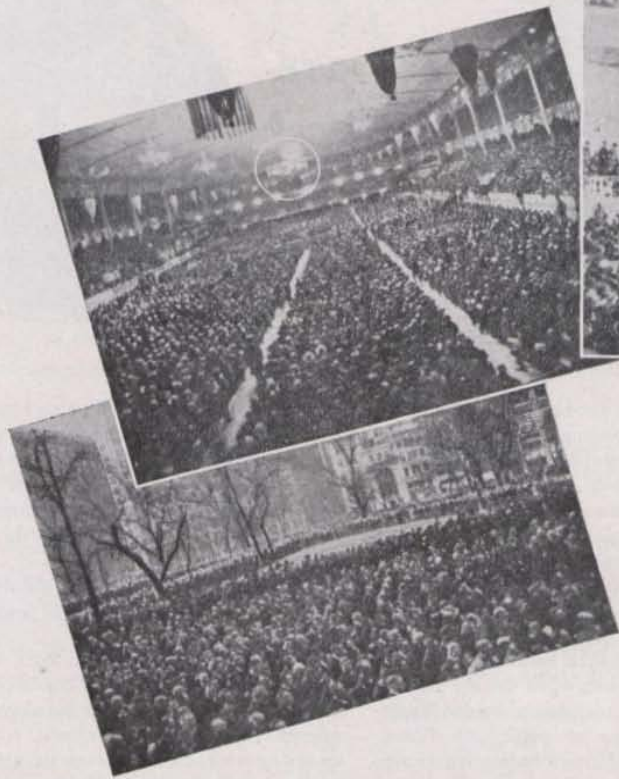
Evidentment, no hi ha cap altre invent que hagi pogut familiaritzar-se tant amb el poble com la Radiotelefonía; l'automòvil, per exemple, ha requerit alguns anys d'indústria per posar-se a l'abast de molta gent, i som molts encara els qui em de considerar-lo com un bell desig.

Ben al contrari la Radiotelefonía, des de la seva naixença, és a l'alcanç de totes les classes socials.

Veiem aquest bonic contrast en les fotografies que il·lustren aquest article; el milionari americà, s'ha fet company inseparable del seu aparell receptor radiotelefònic, i se l'emporta en les seves excursions com un amic que li plau per la seva conversa i pels seus cants; i el pobre enemic de la civilització, que l'enutja veure en la selva altra pejada que no sigui la de fera, resta meravellat davant l'aparell receptor escoltant la veu i la música del món civilitzat.

Aquest exemple, que semblarà una mica novelesc, de com és popular a Amèrica la Radiotelefonía, ens fa veure a la realitat el que ha de desenrotllar-se a la nostra terra l'ús de la Radio, que per tant no es tracta de cap entusiasme «foc d'encenalls», sinó de la introducció d'una cosa duradera i altament pràctica que dintre poc ens avergonyiria de no posseir i trobariem a mancar en la nostra vida.

Ramon RIEROLA

LA POLÍTICA I LA RADIOTELEFONIA

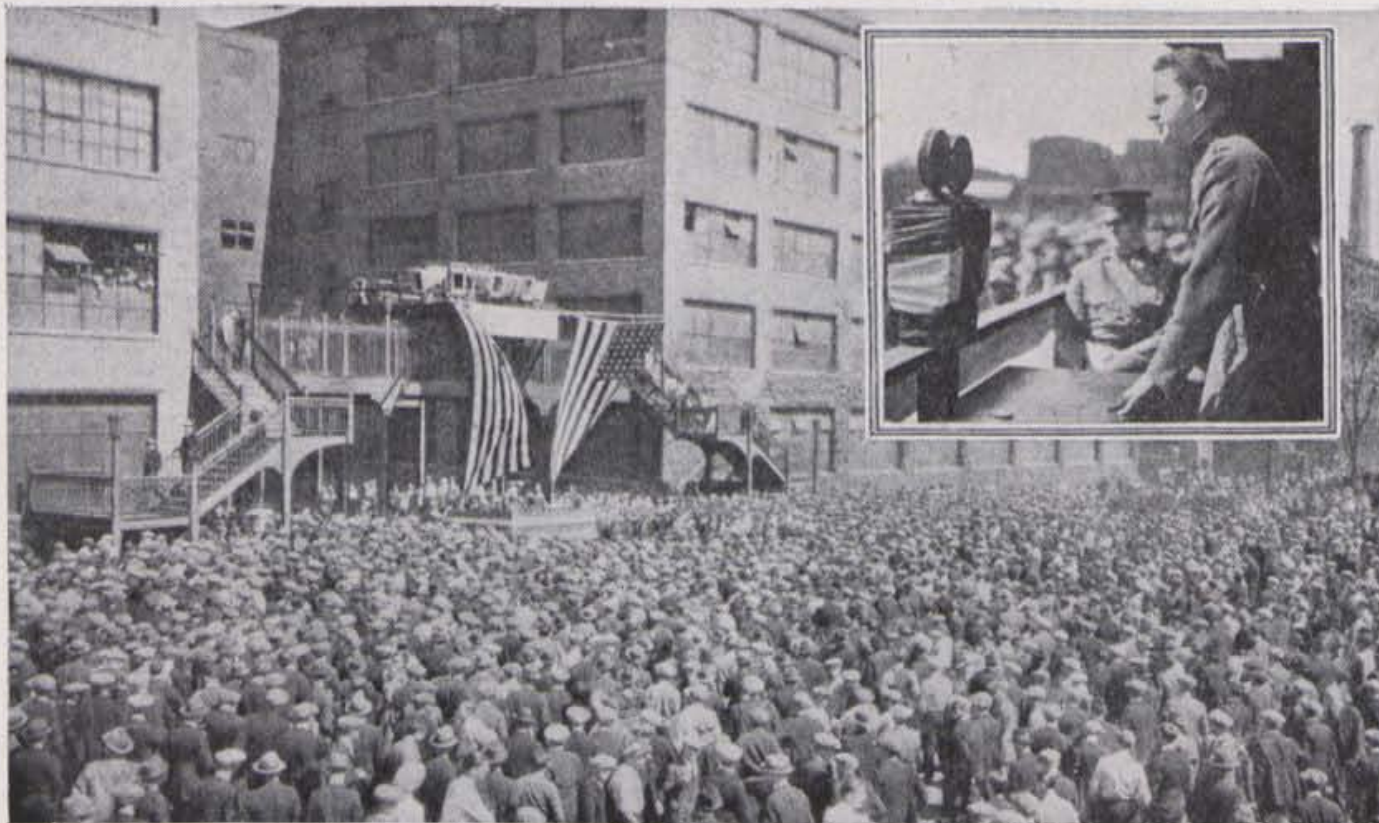
Ara que tot just va adaptant-se l'ús de la Radiotelefonía a nostre país, arreu sentireu exclamacions d'admiraçió, com si ja fóssim en plé coneixement dels molts invents que van al remolc d'aquesta meravella, i podem ben dir que tot just n'hem vist els preliminars. Bona prova en són les reproduccions gràfiques d'aquestes pàgines, que donen una impressió de les grans reunions polítiques als Estats Units.

Milers de persones reunides a les grans places i en els espaiosos locals, escolten la paraula de l'orador que, absorvida pel micròfon i portada a la filtració del aparell

amplificador, és llençada vertiginosament als Public-Address, instal·lats per la més important fàbrica radiotelefònica del món: Western-Electric-Bell. Aquests aparells són combinats per especials grans bocines en forma d'estrella i, col·locats en llocs alterosos, regalimen la veu al cim de les multituds amb encantadora ressonància.

L'orador està a un lloc recullit, silenciós, i voltat d'un ambient ben distint del d'aquells que l'escolten. Va descapdellant els paràgrafs del seu discurs amb veu natural i ben lluny de sentir la fadiga causada per l'esforç que cal donar per excitar les masses, quan s'està en plena reu-

nió. D'aquesta manera, als líders no els costa gaire treball ésser escoltats per milions d'oients de dintre les grans ciutats i llocs més apartats de aquestes.

Veieu, docs, quina nova adaptació té la Radiotelefonía en la política, i encara que s'arribi a adaptar a nostra terra, cal una organització perfecta per arribar en aquest punt de transmissió, doncs no s'improvitza aixís com aixís, i molt menys amb les poques facilitats que per la instal·lació de la primera central emissora, hem tingut els de Radio-Barcelona.

Eduard RIFA

EL CIRCUIT A EUROPA

Descriurem un aparell que per el seu excel·lent rendiment permet rebre els concerts de les estacions europees amb molta claretat i molta potència. Es tracta d'un circuit REFLEX, és a dir, un circuit en el qual cada tub serveix dues vegades, i per lo tant, component-se el nostre aparell de dos tubs i detector de cristall, és equivalent a quatre tubs i detector.

Aquest aparell és fàcil de construir. Es poden emplear tubs de dèbil consum, dels que solament funcionen amb una pila seca per al filament, i donats els pocs òrgans que intervenen en la seva construcció es pot fer de forma compacta, constituint, allavors, un aparell amb forma de maletí, que és la nova orientació que es té a l'estranger en la construcció d'aparells receptors, especialment els destinats a la gent jove, ja que això els permet la satisfacció de portar-lo al camp quan van d'excursió.

Aconsello que primer es construeixi l'aparell sobre una fusta ordinària i quan funcioni a satisfacció i es vegi els canvis que més agradin

a cada qual, aleshores és el moment oportú de construir-lo amb tota forma, pensant, al ensems, la forma exterior que té de donar-se-l'hi.

Els dos tubs amplifiquen les corrents rebudes per la antena i acte seguit són detectades per el cristall, passant aleshores una altra vegada a ésser amplificades per els mateixos tubs, és a dir, tenint dues passes d'alta freqüència, detector i dues passes de baixa freqüència. Els dos primers tenen per objecte obtenir alcanç i els dos segons envolum de la recepció. Es comprèn fàcilment, doncs, el gran resultat d'aquest aparell, malgrat estar compost solament de dos tubs.

Construcció.—Es disposaran les peces amb una forma semblant a la indicada en la figura 1.ª, fent l'alambret tal com s'indica gràficament.

Si en tot cas es tingués algun dubte de com realment està constituït el circuit, aleshores la figura 2.ª, que és la esquema de coneccions, esborrarà tots els dubtes.

Es necessari tenir especial cuidado de soldar

bé totes les unions entre fils, i, entre fils i aparell, doncs les corrents que circulen són tan infinitament petites que tota resistència, per petita que sigui, li resta rendiment. La grasa dels dits és suficient per a restar eficàcia a les unions; per això si estan soldades es segü que el contacte serà perfecte.

Els transformadors deuen col·locarse a angles rectes entre sí (els d'alta freqüència amb respecte als de baixa) i separar-los bastant entre sí, perquè del contrari es produeixen induccions mútues i l'aparell té tendència a xiular: uns deu centímetres és suficient.

El potenciòmetre de 400 ohms té també per objecte evitar aquests xiulets, d'on se dedueix que és necessari regular-lo amb molt cuidado.

Deu procurar-se fer les connexions amb nitidesa, empleant el fil que s'utilitza en les instal·lacions, o sigui del anomenat de cordó. Una vegada tret el forratge blanc resta el fil forrat de goma negra que dona una aparença força agradable al aparell.

Manipulació. — Aquest aparell és un control. Es la simplificació absoluta.

S'orienta la antena de quadre en la direcció del transmissor i es mou molt lentament el disc del condensador variable fins a sentir una estació. Es cerca el punt més sensible de la galena i finalment es regula el potenciòmetre fins obtenir la major puresa de recepció, evitant que se sentin els xiulets. El potenciòmetre, una vegada regulat, ja no cal tocar-lo més, i si la galena conserva el seu punt de sensibilitat, aleshores, donant voltes al condensador variable, se sentiran unes estacions, després les altres, que estiguin,

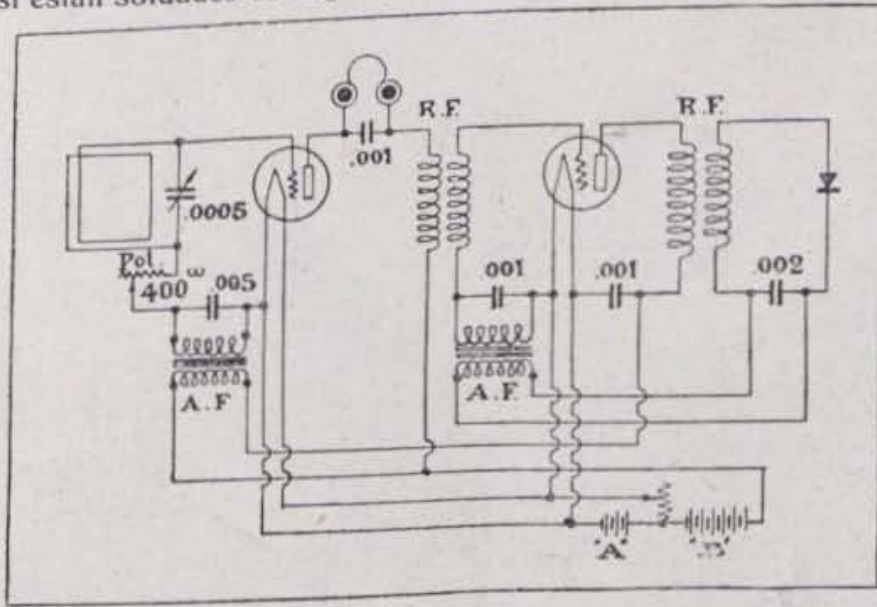

Fig. 1

emperò, dintre el radi d'acció d'aquest aparell, que si és construït cuidadosament es pot dir que alcança uns 1500 quilòmetres.

Altres circuits molt interessants i a l'alcanç dels aficionats, els trobarà el lector al llibre que acabo de publicar baix el nom de *Radio Recepció*.

Agustí RILI

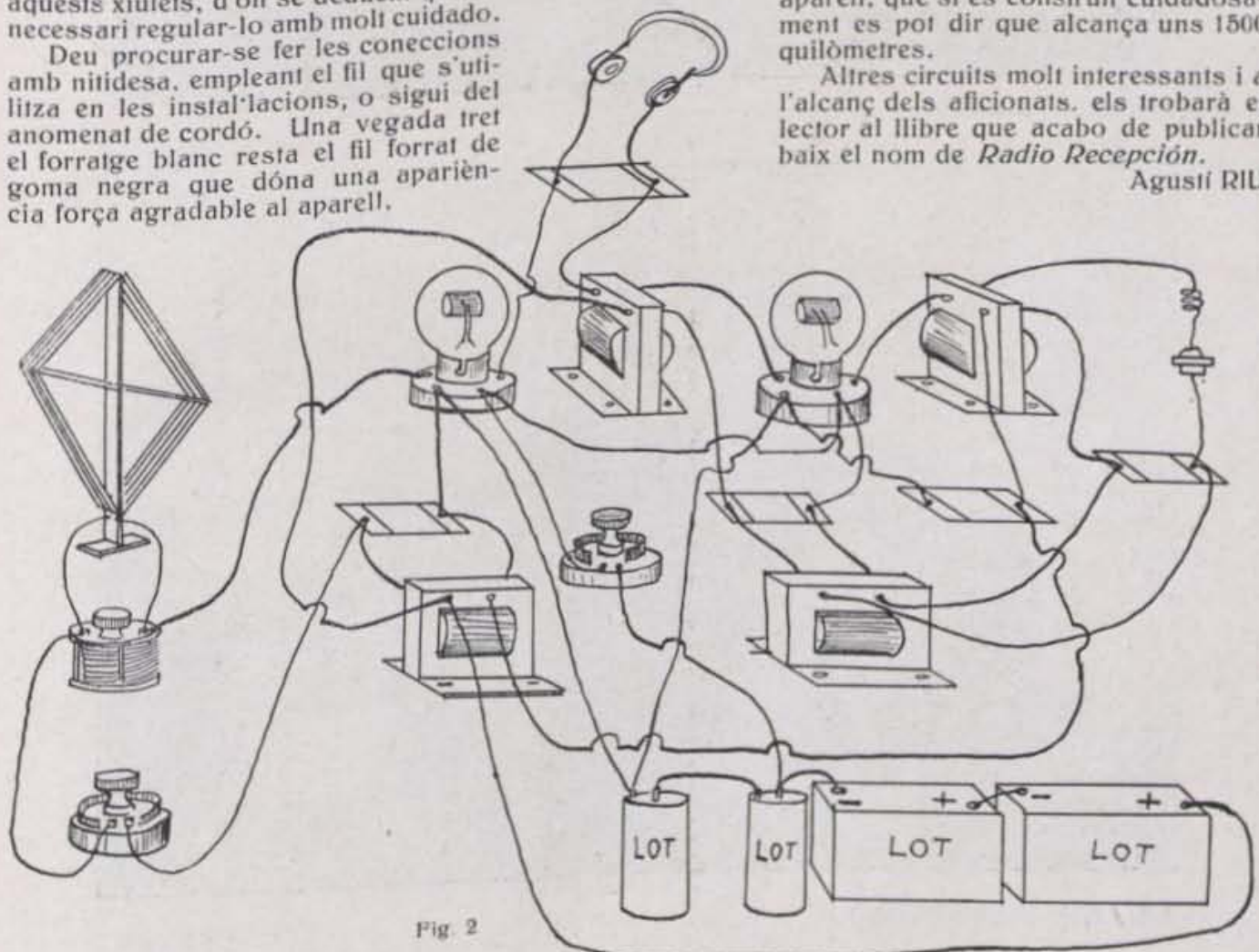

Fig. 2

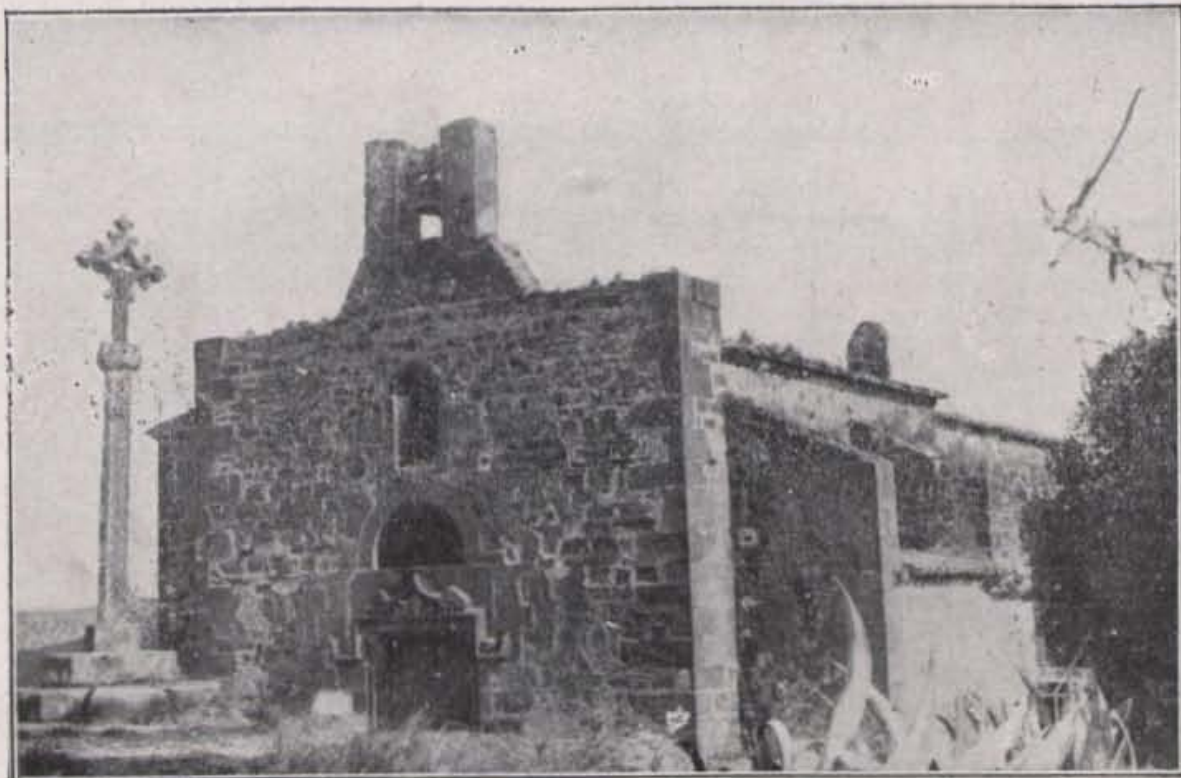

LA FOTOGRAFIA ARTÍSTICA

ESGLÉSIA D'ALFOU

(Fot. Ruiz)

ESGLÉSIA DE BRUGÜES

(Fot. Farré)

AL TELÈFON

—Criiinc...

El timbre cridaire del telèfon, començà a eixordar les orelles d'En Manel. Aquest s'alçà d'una revolada del seient on estava plàcidament repapat i remugà en alta veu:

—Qui deurà ésser l'animal que s'equivoca?

Perquè el nostre heroi estava sol al despatx, —sol i desenfeinat, per torna, —i el telèfon aquell tenia la habilitat, —habilitat que res d'extraordinària tenia en aquella ciutat, —d'estar continuament espallat. Sembla ésser cosa provada que l'objecte veritable del telèfon és sonar el timbre a hores estranyes, produir unes remors espantoses i deixar entendre, curiosament barrejades, mitja dotzena de veus. Hi ha gent que s'enutja d'aquest objecte, per creure que el telèfon deuria servir per telefonar, però d'altres, que són bastant més raonables, s'enutgen únicament dels trasbalsos continuats que els porta l'haver d'anar continuament a l'aparell, atenent a les falses alarmes.

Però cal dir que mentres nosaltres feiem aquesta divagació, el dependent estava ja amb l'auricular en una mà, dret davant del inconscient endimari, i esperant que el misteriós comunicant acabés de trucar. A la fi, d'una confusa barreja de veus i remors, destrià les paraules màgiques del conjur:

—Escolti! Escolti!

—Digui!—respongué amatent.

—Quina casa és aquí?

—Casa Palau i Ros.

—No és el número cinc sis quatre dé?

—No! Aquí és el set dos zero ú gè.

Un silenci pensívol.

—Espèri's un moment al aparell!

Era una veu de noia. Estava de broma? En

Manel estigué temptat de penjar l'auricular, però un darrer escrúpol el contingué.

I si fos una comunicació per la casa? A veure què és, al cap i a la fi.

—Escolti!—Sonà de nou la veu invisible, la mateixa veu d'abans, —veu de noia.

—Digui!—respongué, ja quelcom malhumorat, en Manel.

—Es casa Palau i Ros?

—Sí!

—Qui és vostè?

—En Manel Pujol, per servir-lo!—respongué un xic imprudentment i adreçant-se a un interlocutor masculí, fingint no conèixer que la veu eixa d'una gorja femenina i segurament jovenfola.

—Justa! Escolti, jo soc la Carme, no m'ha conegut per la veu?

En Manel quedà quelcom desconcertat. Carme? Sols recordava una tia de la seva mare, que vivia a Vich, i la filla d'un municipal veí, a la qual prodigava amables carícies i complacències gens sospitoses si es té en compte que la referida Carme tenia cinc anys. I hi havia, doncs, a descartar, les dues hipòtesis, i la incògnita es redreçava amb el seu prestigi sense cap taca.

Ja deveu suposar que aquestes reflexions se les feu el meu heroi en uns segons, i llençant-se decididament pel camí de la facècia, respongué.

—La Carme? Ah! Si no'n conec d'altre! Com està, Carme?

Observeu aquesta resposta: aquí s'hi veu de sobres l'innocència del mortal que l'ha construïda. No l'hi demanaven pas, si en coneixia d'altre, ni tan sols si la conèixia. Sols li demanaven si la reconeixia. I ell, efectivament, no la reconeixia.

—Molt bé! I vostè, ja s'en recorda que l'altre dia en va trobar per la Rambla i em va demanar relacions?

—Ah! Sí, si ja m'en recordo, ja!

—I com és que havent quedat en que vindria a esperar-me, no ho ha fet?

—Sí, miri, ¡coses de la vida!—respongué el minyó, esbalaït de la fantasia creadora d'aquella veu incògnita. Pensava per sí. I quina barra tenen les mosses!

Naturalment, els pensaments no es senten per telèfon, que si es podessin endevinar, no hauria contestat segurament amb tanta mel la desconeguda que havia estat classificada com a *mossa* i de les que *tenen barra*.

—Avui em té que venir a esperar.—insinuà. (Era generosa i ja no es recordava de la poc fonamentada manca d'atenció del galan, ahir.)

—I aon, si pot saber-se?

—Carrer de Consell de Cent, número 456 adroguer. A la una, sent. Pregunti per la Carme, minyona.

Embustera. (Potser es pensa que hi aniré) pensà, aixís, entre parèntesis, ell.

—Quin carrer ha dit? Diputació?

—Sí, Diputació, número 747, botiga. No faltirà, avui, eh? No'm dongui un desaire una altra vegada.

—A una noia tan maca, un desaire! Llençà amb aire declamatori el dependent de la casa Palau i Ros.

—Es que sí que soc bastant maca, eh! s'hi va fixar, en els ulls i el cabell?

—Oh, sí! Negres com... l'ala del corb—feu ell, dubtant un moment, i satisfet de poder trobar un comparatiu nou i a l'ensem ben poètic.

Devia fer un cert efecte, quan se sentí un remor ofegat, com de sospirs, i després d'una pausa, ella tornà:

—Si justament els cabells són rossos i els ulls blaus.

—Justa. Com el cel serè i l'or en fulles, vull dir, en fils,—respongué ell, corretgin un petit lapsus, fill, no de la ironia, sinò de la més au-

Sana masana

tèntica emoció. I comprenent el perillós camí que prenia, embrancant-se amb la rebel poesia, seguí:

—Però, ja s'ha fixat amb la meva persona? Es que jo soc del més ben plantat qu'es faci en el ram de minyons elegants.

—I jo en el de minyones distingides. Vostè no té àvia?

—No, Carme.

—Ja es conèix, ja! No li fa falta. Suposo que serà també bastant intel·ligent?

—Un bon troç. Quasibé tan com vostè.

—Ai! No'm digui tantes lloances, qu'el telèfon es tornarà vermell!

—Està bé! Ha dit a la una? A quin carrer, si li plau?

—Aragó, setcents trenta cinc.

—Encara millor, perxò, qu'es va acostant cap aquí dalt.

—A quin carrer està, vostè?

—Al carrer de Còrsega. Trobo que tenint relacions, ens podriem tractar de tú... insinua ell, melds.

—Ai, sí! Adeu, doncs, Manelet!

—Conserva't fins a mig-dia, Carmeta.

Una altra vegada es sentí el misteriós soroll com de sospirs o singlots ofegats, i els telèfons foren deixats. Previsor, i seguint el seu pla, en Manel no donà voltes a la maneta del timbre, per indicar el final de la conferència. Hi ha que aclarir perquè en aquella ciutat, era necessari insinuar llarga estona al centre que ja no es necessitava la comunicació. Quan la conferència era d'interès i entre dos veritables comunicants,

el mateix centre s'encarregava de tallar la comunicació al cap d'una estona, judicant perniciososa la pruïja parladora d'aquells senyors i anticipant-se de molt als seus desitgs. En canvi, quan, com succeïa molt correntment, la conferència estava establerta erròniament amb un abonat que res tenia que veure amb el comunicant, el centre els deixava lliurats a la seva impaciència durant llarga estona. El timbre del aparell era convertit a les hores en un estre musical amb el qual un hom podia assajar de reeixir en l'interpretació de diverses obres mestres, des de *Les Caramelles* fins al *Dictador*. Aquella vegada, la creència del centre que la conferència no ho era sinó que els dos comunicants estaven exercitant-se en la noble i evangèlica virtut antitètica de la ira, afavorí al nostre humil heroi (i no direm desconegut, perquè ja fa una estona qu'el coneixem).

Més després ell tornà a trucar i escoltà:

—Digui!—(efectivament la veu era d'ella, de la Carme. La tècnica havia triomfat, aquesta vegada).

—Quina casa és aquí?—féu ell, fingint hàbilment una veu de baix profunde.

—Indústries del Cartrò-pedra i derivats!—respongué la veu.

—Aixís res, jo volia la casa Romaguera i Vila. El centre es deu haver equivocai.

—Probablement.

—Dispensi.

Rafael TESIS i MATA

Il·lustracions de Serra Massana

(Per la molta extensió que té aquesta narració ens veiem obligats a acabar-la la setmana vinent)

"RADIO-RECEPCIÓN"

Mestre de la T. S. F. per AGUSTÍ RIU

Instal·lador i operador de l'estació emissora

RADIO-BARCELONA

És un llibre de divulgació i iniciació científica que explica ben clarament i concisa els motius desagradables que es succeeixen en la radio-recepció

Altament insereix completes instruccions per construir-se l'aparell receptor a gust de cadascú

Preu, 4 pessetes

Vendes a les llibreries i quioscos

PER ANY NOU

Esdeveniment editorial amb la publicació quinzenal i a l'abast de totes les fortunes

LA NOVEL·LA JOVENIL

Cada número contindrà una novel·la inèdita, suggestiva i palpitant d'interès, pròpiament per a ésser llegida per totes les joventuts de Catalunya

LA NOVEL·LA JOVENIL

es vendrà arreu a 30 cèntims exemplar

V I D A L I T E R À R I A

Els llibres catalans

Elegia, de J. M.ª López-Picó.—Op. XVII.—Barcelona.—Entre les obres de literatura darrerament aparegudes, cal assenyalar en lloc preferent la darrera aportació d'aquest fecondíssim poeta amb el seu llibre «Elegia», on amb una certa unitat esparça de poema es reflexa aquesta humaníssima inquietud de constància: renovellament, una mica àrida i adusta, de pensament quelcom aixerreit, però que es fa accessible agradablement sota les folgadeses retòriques d'una forma acurada, moderníssima i perfecte.

Justifica el títol del llibre una certa melangia, com la que dona la pau en el repòs, quan hom pot, escampant l'esguard, veure darrera seu la seva llavor fructificada; quan «l'home comta els anys — pels seus fills al vol de taula — i d'ençà que llesca el pà, — son altres ses enyorances».

Són les divines enyorances a voltes clàssicament serenes, a voltes — i valgui l'expressió — serenament místiques que espongen el cor de l'home conscient que ja dû aprofitada una mitja vida.

Cançons de totes les hores, de J. M.ª de Sagarra. — Barcelona. — J. Bonavia, llibreter. — Aquest popular escriptor ens ha donat suara en un volum un recull de poemes sobre temes diversos, que per la cadència i el ritme que hi són empleats, seguint la tendència popularista iniciada per Carner i Pijoan, i darrerament seguida per alguns dels nostres més joves poetes, ha nomenat cançons.

Com un breviari espiritual, o com un *llibre d'hores* dels que tant s'estilaren en els temps migevals, l'autor de «El mal caçador» ha deixatat les seves impressions líriques més lligades amb la monotonia i la successió de les coses quotidianes, trovant una cançó per a cada hora i cada pensament.

N'hi ha per les *hores blaves* i del bon matí, del blat tendre, de la pluja, del passar cantant, i sobre totes exel·lint aquella tan deliciosa de les preguntes.

D'altres ens porten l'ensopiment i la maror de les hores tèrboles. En elles el poeta reprèn

aquell tó tan precuilar seu, així en la lírica com en el teatre, aquell tó crú i despullat que li ha valgut el títol despectiu de poeta tabernari, per part d'algun crític meticulós.

Però el *llibre d'hores* d'En Sagarra no deixa enterbolir-se mai per el pòsit del prosaisme, per més que una excessiva vanalitat en els termes i en la manera fàcil de tractar-los el dugui sovint a un resultat poc auster, poeticament parlant.

Cal comentar, entre altres poemes solts, un sonet, «La vella cortesana» d'execusió perfecte, cosa remarcable en En Sagarra, poc aficionat a aquesta disciplina formal de la bella invenció italiana.

Diries, però, que la preocupació formal envaeix totalment des d'ara la producció d'En Sagarra. Vegi's sinó el guany que en aquest sentit representa, posem per cas, aquella reeixida «Cançó del marduix» on la subtileza alada de la rima i el ritme poden rivalitzar amb les més artificioses i més belles estilitzacions carnerianes. No son, però, naturalment, aquestes cançons les més sadolles de emoció. Les que una aroma més pura exalen de poesia son algunes de les set balades, la de l'amor perdut i la de les estrelles.

El llibre resta encara escaientment clòs per les *cançons de les hores nues*, l'última de les quals, la de la mort, posa un bell colofó, agre-dolç d'optimisme, humor i melangia, quan demana el poeta: «deixa'ns viure aquesta vida, — dolça mort!».

Moments, poemes, de Martí Monteys. — Aquest poeta, que viu una mica retret de les lluites literàries, aporta també de tan en tan els seus fruits.

Ara ens ha donat aquest llibre, la gràcia alada del qual, l'elegància i la senzillesa dels versos que tanca no desdiuen de les notabilíssimes inicials que hi ha dibuixat l'Obiols, ni de la acuradíssima edició que nostre Altés, impressor, ha sabut fer-ne.

VIDA ARTÍSTICA I MUSICAL

El sol anunci d'una secció especialitzada de la nostra revista dedicada a tenir al corrent de les actualitats literàries més importants de la nostra lírica, la nostra prosa i el nostre teatre, ha despertat viu entusiasme entre els nostres llegidors.

Això i l'èxit creixent de la present publicació, ha fet pensar encara en crear dues noves seccions encarregades a persones especialitzades i competents, en les quals es dongui comte semblantment i s'estudii tot el que faci referència a la vida musical i a la de les arts plàstiques, que amb tanta intensitat es desenrotllen a Catalunya.

Una de les coses més recomanables moralment i pedagògicament a les joventuts, és el que s'avesin a freqüentar els salons de música, els museus i les exposicions, no únicament amb un interès d'agradable passa-temps, sinó també amb un afany d'educació cultural i estètica.

Cal que tot aquell qui aspiri no ja a ésser un home savi o intel·lectual, sinó al que esmerçat en altres activitats de

la vida no pretengui més que ésser un ciutadà, amb totes les honors que aquest títol comporta, s'avesi a conèixer i familiaritzar-se amb els noms dels nostres més famosos pintors i escultors que tan treballen també a la seva manera per la glòria de Catalunya, i que no els sigui igualment desconegut el llenguatge més universal de la música.

Per això les nostres ressenyes aniran acompanyades de notes crítiques, destinades a aclarir les reproduccions plàstiques de les obres més notables que s'exposin en els nostres salons, i de lleugers comentaris que ritmin d'una manera clara i eficaç el criteri dels espectadors, a fi que puguin consultar-lo i establir comparacions entre llur pròpia manera d'apreciar i entendre les dites manifestacions artístiques i les de la crítica.

Des del número propvenent començarem, doncs, les seccions que acabem d'anunciar sota els titulars respectius de *Vida musical* i *Vida artística*.

El goig suprem

Quan en Karl Loward es despertà, una intensa penombra embolcallava l'estança.

En restà tot estranyat de trobar-se enllitat; recorregué amb l'esguard tot lo que el voltava, i en son cervell trasbalçat la troca de pensaments s'hi embullà més i més.

Va tornar a passejar la vista astorada per les parets de la cambra, obrí i tancà els ulls una i cent voltes per a constatar si era veritat o penombra ço que li estava passant al veure impotent per a recollir en sa pensa cap detall de lo succeït, s'entregà a la més pregona lassitud molt més estranyat que quan s'havia despertat, de trobar-se, i sens recordar el perquè, en la cambra d'honor de l'enfermeria de la colònia Grindeell destinada tan sols al propietari de la mateixa i als caps dels ranxos de què es componia.

De sobte, dins el silenci que regnava en la sala, li semblà oir el batre d'un cor que no era el seu.

Va adreçar l'esguard vers el lloc on li havia semblat oir-ho, i es quedà agradablement sorprès al veure a la gentilíssima miss Ketty, la filla del propietari Sir Grindeell, que amb gran interès anava seguint, un per un, tots els moviments del ferit.

Amb la rapidesa del llamp, es feu llavors la llum en el cervell d'en Karl.

***

Ell havia sigut un dels seleccionats per a la penosa marxa d'exploració vers les mines de Twardson, a la davantera de la qual hi anava el mateix Sir Grindeell en persona, puig coneixedor dels perills que feien dificultós el camí per les moltes colles de saltejadors que poblen la serrallada del Llaarthe, que és on estan emplaçades les mines, havia volgut comanar l'expedició a despit dels precs que la seva filla li adreçava per impedir qui hi prengué part.

—No temeu per la seguretat de Sir Grindeell, vostre pare,—li havia dit en Karl—puig el que vulgui causar-li el més ínfim mal haurà de tastar primer les carcies del meu rifle.

Una mirada de reconeixença i « quelcom més »

de miss Ketty, es creuà amb l'esguard suau i melangiós d'en Karl, el qual vegé amb goig que, en despedir-se, els ulls d'un blau puríssim de miss Ketty s'humitejaven tement segurament per la sort del seu pare i « d'algú més ».

I no fou, precisament, en els colls d'Uaarthe, sinó molt abans d'arribar-hi, que una banda d'aquests desprietats bandolers, terror de tot vianant, es llençava freturosa d'or i de sang sobre els intrèpids exploradors de la colònia Grindeell.

En Karl, va ésser dels primers que feu servir el rifle, puig de primer antuvi ja va tombar-ne tres i va malferir a dos d'altres.

Els demés de l'expedició varen fer altre tant, de faisó que als pocs instants, el pànic s'apoderà dels bandits fugint dispersats, no sens deixar, per això, de disparar sobre la caravana.

Sir Grindeell, veient la gosadia dels malfactors, que tot fugint encara disparaven, s'exasperà, i esperonant son cavall, el dirigí vers el que semblava el capitost.

Un crit d'alerta!—sortit de boca d'en Karl com a previsió, es deixà sentir per l'espai, més aquest, veient que el pare de miss Ketty no en feia cas i recordant les paraules que havia dit abans d'empendre el camí, dongué brida al seu corcer, volant més que corrent en ajut del seu amo.

En arribar-hi, el bandit es disposava a fer foc sobre Sir Grindeell, més en Karl, com a bon genet que era, amb una rapidesa prodigiosa s'interposà entre els dos, allotjant-se en son pit la bala destinada al Sir, i com si això no fos prou, ferit i tot engegà un tret de revòlver al bandoler atravesant-li el crani.

I mentres l'expedició reprenia altre cop la marxa, en Karl, sense sentits, era conduit ràpidament a l'enfermeria de la colònia, on despertà trovant-se amb l'agradosa companyia de l'amable i encisadora miss Ketty.

***

Per això, tan bon punt la seva pensa tornà a normalitzar-se i va haver recordat amb tots els detalls el tràgic fet, amb molta avidiositat es dirigí a miss Ketty:

—I Sir Grindeell?—preguntà.—La seva filla somrigué, i amb un gest gràcil es posà un dit davant sos llavis de cirera imposant silenci.

—Per el papà no passis cap ansia, estimat Karl, ja que, gràcies a Déu i a la teva valentia, ell no va rebre cap dany, poguent-se portar a bon terme l'exploració.

—Lo que he fet jo—replicà en Karl—no és pas valentia, com ho qualifiqueu vós, sinó que dues raons molt poderoses m'han donat coratge aquell instant. La primera, és el deure que tinc com a cristià de socòrrer i defensar al proïsme; i més, siguent, com era aquest, el nostre amo; la segona, tan o més poderosa que la primera, ha estat el compliment de la promesa que jo us havia fet abans de partir, filla de l'emoció d'aquella estreta amical amb que vós vareu honorar-me. I m'atreveixo a dir que la primera raó no és pas tan poderosa com la segona perquè... ¿què no faria jo per vós?

—Ho sé, Karl, ho sé; però ara lo que convé més que tot, és que no et cansis parlant, tal com ha recomanat el doctor, perquè aixís podrem obtenir, amb l'ajuda de Déu, un proper restabliment.

—Entretant, jo no t'abandonaré ni un sol instant, ja que he demanat al papà, i ell i ha consentit, en que fos jo la teva enfermera.

Una llàgrima ardent devallà per la cara d'en Karl, i miss Kitty fent veure que interpretava a l'inversa el sentit d'aquella llàgrima, s'afanyà a preguntar-li:—I doncs Karl, ¿no et plau que sia jo la teva enfermera?

Ell, per tota resposta, amb un gest rapidíssim li prengué una mà estampant-li una besada ensems que contestava.—Si, sí que em plau, i molt, miss Kitty.—I en pronunciar-li el nom, ho feia poc a poc, tot assaborint-lo, igual com un nin que en tota sa infantesa, li deixin provar per un sol cop una mica de mel.

* * *

No havien passat encara un parell de mesos, que el ferit entrava ja en període de franca convalescència, mercès als sol·lícits serveis d'una enfermera tan simpàtica i amorosa com miss Kitty.

El mateix doctor de casa Grindeell, no s'en sabia avenir de lo prest que anava en curar-se la ferida; perquè encara que l'extracció de la bala s'havia fet amb resultats admirables, el mal causat per la mateixa era de consideració. Per això, cada volta que en la cambra del malalt, el

doctor feia comentaris sobre aquest punt, miss Kitty i en Karl s'adreçaven una dolça mirada i somreien, ja que per ells no era això cap misteri.

Totes les tardes, segons havia prescrit el doctor, donaven un passeig per els jardins que voltien l'enfermeria: miss Kitty donant el bras al ferit per evitar-li el més petit fatic; en Karl, apoiant-s'hi lleument, i junts, conversaven animadament explicant-se l'un a l'altre, els sentiments dels cors llurs, vessants d'amor, però d'aquell amor tan pur i sublim que és tan grat a Déu.

Una d'aquestes tardes, mentre el sol s'ajocava amb recança, després d'una llarga pausa en la conversa miss Kitty digué a en Karl.—Escolta, estimat Karl; no creus com jo, que ara és una oportunitat per a que tornis a parlar al meu papà del nostre amor? Jo tinc l'esperança de que la contesta que et donaria ara, seria molt més agradable que la que et va fer el primer cop que li vares insinuar.

—No, miss Kitty,—replicà ell vivament—amb tot i ésser l'única il·lusió que avivo en aquest món, no vull que el vostre pare es cregui de mi que aprofito l'avinentesa d'haver-li fet un servei per exigir-li una resposta contrària a la seva voluntat; ja que lo que vaig fer jo, no ho he tingut mai per un servei, sinó per una obligació, i de no haver-ho fet aixís, hauria gravat ma consciència amb l'estigma de l'ingratitude i la mancança en el compliment d'un deure sagrat.

—Ja ho sé, però pensa que és per la nostra felicitat—pregà encara miss Kitty—i jo et demano per lo que t'estimis més en el món, que ofeguis tant sols sia per uns instants aqueixos nobles sentiments que t'enalteixen i m'omplenen d'orgull, i que li parlis altra volta al papà...—Ho faràs Karl? Fes-ho per mi, per nostre amor!—

Davant d'un prec així i més encara havent sortit d'un cor com el de miss Kitty, ell no pogué menys que cedir.—Està bé, parlaré amb Sir Grindeell—es limità a respondre.

En un indret dels roserars del jardí, proper on conversaven miss Kitty i en Karl, s'hi feu una fressa produïda, amb seguretat, per la brisa joganera d'aquella tarda d'estiu, la més bella per els dos aimants.

* * *

Sir Grindeell estava un sí és no és apegut enfront del seu *bureau* enterant-se dels canvis i cotitzacions del dia, tot apurant un aromàtic veguer, quan va entrar un criat dient que en Karl desitjava parlar-l'hi.

Per el posat que va fer Sir Grindeell, es podia comprendre amb facilitat que ja estava esperant aqueixa visita, o al menys no el sorprenia gens, puig limitant-se a somriure digué:— Fes-lo passar totseguit.—

En Karl, entrà tot fent voltar en ses mans el capell d'amples ales i amb els ulls baixos; no se sap si per respecte, o bé per temor.

El propietari de la colònia, el feu avançar i pendre seient, i després d'haver-li fet explicar el motiu de la seva visita, arrugà el front, i posant-li amicalment la mà damunt l'espatlla li va dir:—Amic Karl, sento molt que aquesta vegada no pugui donar-te tampoc la resposta que ara mereixes i que sobradament t'has guanyat, car lo que per mi has fet, és una gesta que no podré pagar mai, perquè no té preu; i si cedint-te, per esposa la meva filla quedava satisfet en part el meu deute, ara, ni aqueix conçol em resta, puig ja tinc promesa la mà de la meva filla.—

En Karl escoltà aqueixes paraules talment com si oís la seva sentència de mort, i completament torbat no sabia què respondre, quan la providència volgué que en aquell moment entrés corrent miss Kitty portant un ram de flors que s'apressà a col·locar damunt del *bureau* del seu pare.

Quan es va adonar de la presència d'en Karl, es va fer la desentesa com si estranyès molt el trobar-lo allí, sols per despistar al seu papà.

Aquest tot somrient digué a la seva filla— Saps que em deia, ara mateix, en Karl?

—I tu li has dit que sí de tot, no papà?—va dir ella ràpidament tot llençant-se al coll de Sir Grindeell per omplenar-li la cara de besades.

Mes quan el seu papà li va repetir lo que ja havia dit a en Karl, miss Kitty tota consternada digué:

—No, papà, tu ja saps que jo no puc estimar a ningú que no sigui en Karl.

Aquest, del tot desilusionat amb la veu tremolosa d'emoció i de temença, va dir:— Almenys, podria jo saber qui és l'afavorit?

—Oh! això prou!—s'apressà a respondre Sir Grindeell—ara mateix us el vaig a presentar—i fent-los passar a una sala propera va fer avançar en Karl fins al davant d'un mirall que ocupava tot un pany de paret, i encarant-se amb ell i amb la seva filla digué molt graciosament:

—Tinc el gust de presentar-vos el meu futur gendre; el jove Karl Loward, des de avui administrador general de totes les meves propietats.

En Karl, emocionadíssim, prengué una mà de Sir Grindeell confonent-se en ella les besades d'agraïment i les llàgrimes de goig.

Miss Kitty, tornà a llençar-se al coll del seu papà.

I ell, Sir Grindeell, amb tot i volguer-se mantenir serè per no deixar entreveure la seva emoció, no pogué evitar que una llàgrima traidora li llisqués cara avall; i somreïa, somreïa amplament satisfet, sobreixint d'aquell goig suprem i inefable, que ens porta a l'ànima la virtut del ben obrar.

Guzmà L'HARRY

ELS NOSTRES FAVOREIXEDORS

NOUS COL·LABORADORS

Pep Badia Moret, Barcelona.—Joan Martí Aparici, Barcelona.—Teresina M. G., Barcelona.—J. Morros Domenech, Tarragona.—Montserrat Urpina, Barcelona.—Francesc Pérez, Barcelona.—Josep Sarobé, Tarragona.—Antoni Montfort, Barcelona.—Rosa Batet, Barcelona.—Enric Adroher, Girona.—Josep Canals, Lleida.—Lluís Vallès i Piera.—Enric Bragado.—Escolàstica Colomer, Barcelona.—Ròmul Sans, Barcelona.—J. Riba Lletjós, Vich.—J. M. Bartrina Comas, Barcelona.—Julia Blasco, Barcelona.—Fermí Palau Casellas, Alcoletge (Lleida).—Manuel Vaquero.—Francesc Font, Barcelona.—F. C. Escofet, Barcelona.—Bartomeu Torné, Igualada.

NOUS COOPERADORS

Eusebi Rodríguez, Barcelona, 2 pesetes cada mes.—Joaquim Badia, Barcelona, 5 pessetes cada mes.—Florenci Font, Barcelona, 5 pessetes cada mes.

NOUS SUBSCRIPTORS

Emili Roca, Palafolls.—Emili Novau, Melilla.—Joan Torrelles, Terrassa.—Filomeno Alberich, Bisbal de Falset.—Agustí Muñoz, Badalona.—Jaume Clarà, Badalona.—Enric Alsina, Badalona.—Joan Serra, Barcelona.—Maria Masó, Barcelona.—Jaume Cerdà, Barcelona.—Ramon Aramón, Barcelona.—Jordi Castell, Barcelona.—Germà Sabat, Barcelona.

MAS I ROCA

24-26, PORTAFERRISSA, 24-26 : TEL. A-1574
16, FONTANELLA, 16 : TEL. A-2713

Camises, corbates, gèneres
de punt, mitgeria, guanteria

Noves i variades coleccions
en articles del seu ram

PER A LA MIDA, ESPECIALITAT

J. Bach

Sastre

Plaça Nova

3, primer

Nostre Cupó - Regal

Després del NÚMERO EXTRAORDINARI que preparem per Nadal, volem ofrenar als nostres lectors i lectores una SELECCIÓ DE REGALS, cedits generosament per varies cases comercials de Barcelona, les quals simpatitzen amb

JOVENTUT CATALANA

des de la seva aparició.

Nosaltres, que ens hem imposat la missió d'afavorir als que amb tanta simpatia ens han prodigat un bon aculliment, no volem refusar la generositat d'aquests senyors donants, als quals, des de nostres pàgines donem mercès a l'avançada.

Properament donarem a conèixer la selecció de regals i les cases donadores
en les pàgines de

JOVENTUT CATALANA

La Revista de les Ilars de Catalunya

L'invent màgic
de la radiotele-
fonia és l'a-
legria de la llar

Sense cap pre-
paració tècni-
ca, qualsevol
pot manejar
els aparells
receptors BELL

Els millors concerts d'Europa i els de Radio-Barcelona poden
sentir-se amb els

RECEPTORS "BELL"

de fama mundial. Al escoltar les notes musicals i la veu humana
amb els aparells BELL des de vostres cases sentireu
satisfacció i benestar.

Consulteu a la casa

SUPREMA

PELAI, 56

i us indicarà l'aparell receptor més apropiat per la situació de lloc
on esteu, i aclarirà tots els vostres dubtes tècnics, per la
construcció, instal·lació i maneig dels
aparells receptors.